

Grimmer går på gulvet

Grimmer går på gulvet,
han kunne vel lege med sværd:
"I give mig jomfru Ingeborg
udi Vorherres færd."

Nu sejler han Grimmer af landet.

2. "Mig tykkes, du est så liden,
du kan dig ikke omhugge;
hvor du kommer blandt kæmper,
de drive dig alt til rygge."

3. Ikke er jeg så liden,
jeg kan mig fuldt vel væрге;
når jeg slås med kæmper,
mit sværd kan jeg vel røre."

4. "Kamperen bor på Birtingsland,
han er en kæmpe bold;
kanst du hannem til jorden slå,
min datter må du volde."

5. Grimmer tager ad døren ud
alt både med harm og sorg.
"Hvad svar fik du af fader min?"
sagde jomfru Ingeborg.

6. "Kamperen bor på Birtingsland,
en kæmpe monne han være;
kan jeg hannem til jorden slå,
da fanger jeg Eder med ære."

7. Det meldte jomfru Ingeborg:
"Min fader vil Eder forråde;
Kamperen er Eder altfor stærk,
han fører Eder i stor våde."

8. "Men jeg skal låne Eder hjelm så god,
som I må vel på lide;
jeg får Eder brynje så hård,
som sværd skal ej på bide."

9. "Jeg skal give Eder glavind god
og harnisk, som I må bære;
det våben er ikke i verden til,
som der udi skal skære."

10. "Jeg skal give dig sværdet,
og fly dig det i hånd;
det bider så vel det hårde jern,
alt som du hugger i vand."

11. Kamperen står på Birtingsborg,
og ser han ud så vide:
"Hvad er det for et lidet vrag,
her synes til os fremskride?"

12. Det var liden Grimmer,
han styrer sin snekke til land;
det var store Kamperen,
han rækker hannem hviden hånd."

13. "Vær velkommen liden Grimmer,
her times dig ingen vånde;
jeg giver dig min søsterdatter
og hælvtten af mine lande."

14. "Ikke vil jeg, jomfru Ingeborg
skal spørge det hjem til landet,
at jeg skal tage din søsterdatter
og gå dig så til hånde."

15. "Vi gå os på Vimmingshøj,
og der skal striden stande;
en af os skal livet lade,
førend vi af kredsen gange."

16. Dertil svarede Kamperen,
slog op med hviden hånd:
"Jeg skal have det første hug,
thi det er udi mit land."

17. Det første hug, som Kamperen hug,
han var så gram i ord;
han hug til liden Grimmer,
så han faldt ned til jord.

18. Op stod liden Grimmer,
han dvælede ikke ret længe:
“Du skal stande mig et igen,
før solen går til senge.”

19. Det andet hug kom Grimmer til;
han hug med højre hælde,
han hug i Kamperens forgyldte hjelm,
så odden i hjertet vende.

20. Det meldte Kamperen samme stund,
da han faldt død til jord:
“Giv det Gud Fader i Himmerig,
det vidste min broder Rådegård.”

21. Så glad var liden Grimmer,
den strid havde fået en ende;
han tog der guld og meget sølv,
førte hjem til jomfruens lande.

22. Nu ligger store Kamperen,
og blodet rinder hannem til døde;
igen lever liden Grimmer,
tager bort hans guld det røde.

23. Grimmer han dvælede ikki længe,
der han den sejr havde vundet;
så glade sejlede alle hans mænd,
da de det bytte havde fundet.

24. Jomfruen stander i højeloft,
og ser hun ud så vide:
“Hisset ser jeg min fæstemand,
og snekken under ham skride.”

25. Jomfruen stander i højeloft,
og ser hun ud mod strande:
“Hisset ser jeg min fæstemand,
han lægger sin snekke på sande.”

26. Tak have liden Grimmer,
så vel holdt han sin tro;
månedsdagen der efter kom,
lod han sit bryllup bo.”

27. Tak have liden Grimmer,
så vel holdt han sin ære;
månedsdagen derefter kom,
lod han sit bryllup gøre.”

Nu sejler han Grimmer af landet

Úr Danske kæmpe- og folkeviser, nr. 12.